

at derigennem kommer baade Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningen ind i den rigtige Gænge. Af de Grunde kan jeg ikke stemme for Lovforslaget. For øvrigt skal jeg henvisse til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Lovforslagets anden Behandling. Jeg vil ligesom ved Afstemningen over Arbejdsanvisningslovforslaget afholde mig fra at stemme.

Schovelin: Jeg havde ønsket i Folketingsudvalgets Erklæring over det foreliggende, fra Landstinget tilbagesendte Lovforslag at motivere med nogle Linier, hvorfor jeg indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Ifølge Forretningsordenens § 16 skal jo i Tilfælde som dette, hvor et Lovforslag har passeret først 3 Behandlinger her, dernæst 3 Behandlinger i Landstinget og saa i ændret Form vender tilbage hertil, dette Lovforslag afgives til det derom tidligere nedsatte Udvalg til Erklæring, og i Ordet: „Erklæring” ligger jo, at man maa vente sig eller efter Omstændighederne kan vente sig en motiveret Udtalelse af, hvorfor Udvalget henholdsvis slutter sig til eller ikke slutter sig til de Ændringer, som er vedtagne i det andet Ting. Der staar i Forretningsordenen ikke Ordet „Indstilling”, men udtrykkelig Ordet „Erklæring”. I Overensstemmelse hermed er det ogsaa Gang paa Gang blevet tilladt Medlemmer af Mindretal indenfor de forskellige Udvalg at motivere deres Stilling med en vis Udførlighed. Jeg kan nævne Eksempler, idet for saa faa Dage siden som den 23. April Mindretallet, hvoriblandt det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), som ogsaa er Medlem af Udvalget angaaende den foreliggende Sag, i Erklæringen over det fra Landstinget tilbagesendte Forslag til Lov om Anlæg af Havne paa Færøerne har benyttet Lejligheden til at give en kort Motivering af sit Standpunkt. Jeg skal navnlig minde om, at et æret Flertal den 29. April 1912 har afgivet en ret udførlig Motivering af sit Standpunkt til det fra Landstinget tilbagesendte Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg maa derfor i høj Grad beklage, at den ærede Formand for Udvalget, det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen), ligefrem nægtede mig at komme med en saadan Motivering og begrundede det med en Paastand om, at ifølge Forretningsordenen kunde kun Udvalget foretage Indstilling. Dette maa jeg bestemt protestere imod, og jeg maa samtidig fremhæve, at det navnlig under mig, at de radikale Repræsentanter i Ud-

valget ikke gav mig Støtte. Jeg hører hver evige Dag Beklagelser fra den Side over den overdrevne Hast, hvormed Lovgivningsværket i disse Dage foregaar, man bruger endogsaa meget stærke Udtryk. Her var en Lejlighed til at bidrage til, at begge Tingene kunde blive oplyst fuldstændigt om de enkelte Medlemmers Standpunkt. Men der er altsaa i Strid med Forretningsordenen udtrykkelig nægtet mig Ret til at benytte denne Lejlighed. Jeg har fremhævet dette, fordi det kaster et skærende Lys over den Maade, hvorpaa Lovgivningen for Øjeblikket foregaar.

Med Hensyn til den foreliggende Sags Realitet vil jeg betone, at man ikke kan sige, der er vist det andet Ting nogen virkelig Imødekommen, hvis man vedtager de Ændringsforslag, som det ærede Flertal har stillet, thi paa et ganske afgørende Punkt foreslaar man uden videre at stryge, hvad det andet Ting har indsat, og det endda noget, som er af den største principielle Vigtighed. Der foreligger nu i dette Øjeblik vedtaget af Rigsdagen et Forslag til Lov om Arbejdsanvisning, og Spørgsmaalet bliver da, om Arbejdsanvisningen skal være en dødfødt Institution, eller om den virkelig skal komme til at træde effektivt ud i Livet. Det er klart, at denne Institution i større eller mindre Grad vil vise sig at være uvirksom, naar Staten ved sit Tilskud bidrager til ved Siden af denne nye Institution at opretholde en konkurrerende Institution, som Arbejderne har den størst mulige Grund til at foretrække frem for den nyskabte Institution. Overensstemmende med selve det foreliggende Lovforslags § 1 er det og har det altid været den principielt set rette socialpolitiske Tanke, at det eneste Formaal, disse Kasser skulde realisere, var at varetage Uddelingen af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, og man har kun paa Grund af en Nødstilstand, om jeg saa maa sige, fundet sig i, at disse Kasser samtidig fungerede som Arbejdsanvisningskontorer. I det Øjeblik, Staten har etableret Arbejdsanvisningskontorer, og efterhaanden som Udviklingen skrider frem, saaledes at denne Institution breder sig ud over hele Landet og fæstner sig, maa det være, jeg tør endogsaa sige en Selvfølge, at den konkurrerende Institution, som i og for sig slet ikke har noget at gøre med hele denne Sag, mister sin Virksomhed, idet Følgen ellers bliver en Mangel paa Kontrol, som paa dette Omraade kan blive skæbnsvanger. Desuden ved vi alle sammen, at er der noget, der bidrager til at svække Sympatien